ซากศพสีฟ้า

死にぞこないの青

โอตสึ อิจิ เขียน
รัตน์จิต ทองเปรม แปล

สารบัญ

บทที่ 1

1

ผมเป็นคนขี้กลัว ตกใจตัวสั่นไปเสียทุกเรื่อง ไปห้องน้ำตอนกลางคืนคนเดียวไม่ได้จนถึงชั้นประถมสาม กลัวแม้กระทั่งช่องประตูตู้เก็บเครื่องนอนเปิดแง้ม หากประตูเปิดแง้มแม้เพียงเล็กน้อย มักจินตนาการว่าอาจมีใบหน้าคนจ้องผมจากเงามืด ถ้าไม่ปิดประตูให้สนิทจะรู้สึกจิตใจไม่สงบ ผมนึกสงสัยว่าวิญญาณมีจริงหรือไม่ แต่ไม่ว่าอย่างไรความกลัวก็ห้ามกันไม่ได้

ผมเพิ่งรู้ตัวว่าน่าจะเป็นคนขี้กลัวกว่าเด็กคนอื่นเมื่อไม่นานนี้เอง

ในวันอาทิตย์ช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ ผมปั่นจักรยานออกไปที่ซูเปอร์มาร์เกตใกล้โรงเรียนกับเพื่อนหลายคน เพื่อไปซื้อขนมชื่อ 'บิกกุริ-แมนช็อก' ในซองขนมจะมีสติกเกอร์ของแถมใส่มาด้วย การสะสมสติกเกอร์เหล่านั้นกำลังเป็นที่นิยมในหมู่เด็กผู้ชาย ที่เราอุตส่าห์ปั่นจักรยานออกจากบ้านไปถึงซูเปอร์มาร์เกตนั่นก็เพราะ 'บิกกุริแมนช็อก' เป็นสินค้ายอดฮิตทันทีที่นำขึ้นวางบนชั้น เด็ก ๆ จะกวาดซื้อจนเกลี้ยง ตามร้านค้าทั่วไป

หาซื้อไม่ค่อยได้

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อมิชิโอะ แม่ของเขาทำงานในซูเปอร์มาร์เกตแห่งหนึ่งใกล้โรงเรียน เราได้รับข้อมูลจากที่นั่นว่า ‘บิกกุริแมนช็อก’ จะเข้าร้านราวสิบโมงวันอาทิตย์ เมื่อพวกผมรู้ดังนั้นจึงตกลงกันว่าจะออกไปยังซูเปอร์มาร์เกตเพื่อซื้อขนมนั่น

ในที่สุดพวกเราก็เหมาซื้อขนมจนเกลี้ยงร้านได้อย่างใจต้องการ

“ขอบคุณครับ คุณป้า”

เพื่อนคนหนึ่งพูดกับแม่ของมิชิโอะด้วยน้ำเสียงฟังดูสนิทสนมมาก แม่มิชิโอะซึ่งสวมเครื่องแบบของซูเปอร์มาร์เกตยิ้มตอบคำขอบคุณนั้น จากนั้นเธอเบนสายตามามองผม

“สวัสดีจ้ะ มาซาโอะ” เธอทักทาย

ผมคิดว่าต้องกล่าวขอบคุณเธอ แต่คำพูดไม่ออกจากปาก ผมรู้สึกอายอย่างบอกไม่ถูก และรู้สึกกลัวด้วย

ผมมีนิสัยไม่ค่อยพูดกับคนที่ไม่สนิท พูดง่ายๆ คือคิดว่าตัวเองเป็นคนขี้อายมาก กับคนที่เพิ่งพูดคุยด้วยเป็นครั้งแรกผมไม่ค่อยกล้าสบตา เพราะเหตุนี้ผมจึงเผลอก้มหน้างุดตอนแม่มิชิโอะยืนอยู่ตรงหน้า

พวกผมออกจากซูเปอร์มาร์เกตแล้วปั่นจักรยานต่อ พาหนะใช้เคลื่อนที่ของพวกเราคือจักรยานเสมอ แม่ผมเคยพูดว่าจักรยานขี่ตามกันเป็นขบวนแบบนี้ดูเหมือนแก๊งเด็กแว้น

ผมปั่นจักรยานพลางคิดเรื่องที่ไม่กล่าวทักทายแม่ของมิชิโอะนึกย้อนเสียใจที่ทำลงไปแบบนั้น เพื่อนคนอื่นพูดขอบคุณเป็นกิจจะลักษณะ แต่ผมไม่ได้พูด เรื่องนี้คงทำให้ผมถูกมองว่าเป็นเด็กไม่มีมารยาท

พวกผมไปที่สวนสาธารณะ เมื่อถึงที่นั่นก็แกะซองขนมดูสติกเกอร์ที่แถมมาข้างใน สติกเกอร์เหล่านี้เรียกว่า ‘สติกเกอร์บิกกุริแมน’ มีหลายแบบ เนื่องจากตอนซื้อที่ร้านมันบรรจุอยู่ในซองจึงไม่มีใครรู้ว่า

สติกเกอร์เป็นแบบไหน ทำให้ 'บิกกุริแมนช็อก' มีความน่าตื่นเต้นราวกับได้เสี่ยงโชค

"ไชโย!"

เพื่อนคนหนึ่งตะโกนแล้วชูสติกเกอร์ที่หยิบออกจากซอง มันสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายสีรุ้ง เป็นสติกเกอร์มีค่าหาสะสมได้ยาก

เพื่อนทยอยทิ้งขนมลงถังขยะ ทุกคนซื้อขนมเพื่อสะสมสติกเกอร์ของแถม จึงทิ้งช็อกโกแลตใส่รวมอยู่ในซองโดยไม่กิน

ผมเห็นเพื่อนทำเช่นนั้นจึงทำตาม

ไม่รู้เพราะอะไร ผมเพิ่งรู้ตัวตอนนั้นเองว่าเป็นคนขี้กลัวกว่าคนอื่น

ทุกคนส่งเสียงพูดคุยกับคนอื่นได้ ทักทายคนแปลกหน้าได้ แสดงท่าทางราวกับไม่มีสิ่งใดน่าหวาดกลัวสักนิด ทิ้งขนมยังไม่กินลงถังขยะโดยไม่ลังเล จริงอยู่ว่าผมทำแบบนั้นเช่นกัน แต่ความจริงผมรู้สึกกลัวทุกครั้งเมื่อทิ้ง รู้สึกว่าพฤติกรรมทิ้งของที่กินได้เป็นเรื่องแย่มาก แต่ทุกคนกลับคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา ผมเท่านั้นที่รู้สึกกลัว

แต่ถ้าทุกคนล่วงรู้ว่าผมหวาดกลัวตัวสั่นกับเรื่องเหล่านี้คงไม่แคล้วถูกเยาะเย้ย ผมจึงแสร้งทำตัวปกติเสมือนไม่ใส่ใจ

เขตโรงเรียนประถมอันเป็นที่ตั้งของบ้านผมอยู่ห่างจากตัวเมืองเล็กน้อย รอบบริเวณมีทุ่งนาจำนวนมาก จากบ้านถึงโรงเรียนต้องเดินไปตามถนนแคบที่ตัดผ่านกลางทุ่งนา ทะลุผ่านด้านข้างโรงเพาะปลูกสตรอว์เบอร์รีคลุมพลาสติกใส จากนั้นข้ามถนนหลวงเพียงสายเดียวที่ตัดผ่านหมู่บ้านจึงถึงโรงเรียน บ่อยครั้งมีรถแทร็กเตอร์สาดโคลนกระเซ็นแล่นผ่านถนนทอดสู่โรงเรียนสายนี้ ครั้งหนึ่งผมนั่งในรถยนต์ของป้าผู้เป็นญาติอาศัยอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย ระหว่างขับรถป้าพูดว่า "แถวนี้บ้านนอกจัง"

ผมไม่เคยคิดว่าย่านที่ตัวเองอยู่เป็นบ้านนอกจนกระทั่งได้ยินคำพูดนั้น ฉะนั้นผมจึงรู้สึกผิดคาดและเจ็บปวดเล็กน้อย เพราะในชั้นเรียนของผมคำว่าบ้านนอกส่วนใหญ่มักใช้เวลาดูถูกคน

ช่วงปิดเรียนฤดูใบไม้ผลิสิ้นสุดลง เช้าวันแรกของภาคเรียนใหม่

ผมเดินทางไปโรงเรียนพร้อมมิชิโอะ ช่วงฤดูหนาวอากาศเย็นจนผิวเนื้อชา แต่เมื่อย่างเข้าเดือนเมษายนอากาศอุ่นขึ้นมาก พวกผมเดินไปโรงเรียนพลางเนื้อตัวสั่นจากอากาศที่ยังเย็นเยือกตอนเช้า ช่วงปิดเทอมเราไม่ได้แบกเป้นักเรียน ด้วยเหตุนี้สัมผัสจากแผ่นหลังที่ห่างหายไปนานจึงก่อเกิดความรู้สึกทั้งหวนคิดถึงและน่ารำคาญในเวลาเดียวกัน

"ได้ข่าวว่าครูประจำชั้นเทอมนี้เป็นครูเพิ่งมาใหม่" มิชิโอะพูด

โรงเรียนประถมที่ผมเรียนอยู่มีนักเรียนทั้งหมดราวสองร้อยคน ปีการศึกษาใหม่นี้ผมกับมิชิโอะเลื่อนขึ้นชั้นประถมห้า โรงเรียนไม่มีนโยบายสับเปลี่ยนชั้นเรียน ปีการศึกษานี้จึงยังเป็นเพื่อนร่วมชั้นเดิม

"งั้นแสดงว่าอายุยังน้อยสิ" ผมถาม

มิชิโอะเอียงคอครุ่นคิด "เห็นว่าเพิ่งจบจากมหาวิทยาลัย"

จริงอยู่ว่ามิชิโอะพูดเช่นนั้น แต่ความจริงพวกผมจินตนาการไม่ออกเท่าไร ไม่รู้ว่ามหาวิทยาลัยเป็นสถานที่แบบไหน

มิชิโอะเป็นเพื่อนที่ผมคบหามาตั้งแต่สมัยอนุบาล เราสองคนชอบคุยกันเรื่องโมเดลหุ่นยนต์

"ต้องรอให้สีแห้งแล้วทาทับครั้งที่สอง ไม่อย่างนั้นสีไม่สวย" นี่เป็นคำพูดติดปากของมิชิโอะ

เวลาผมทาสีโมเดลหุ่นยนต์ที่บ้าน พ่อแม่มักบ่นเรื่องเหม็นกลิ่นสีสเปรย์ แต่ทางบ้านมิชิโอะใจกว้างมาก ผมจึงมักไปทาสีโมเดลหุ่นยนต์ที่บ้านเขา ก่อนใช้คีมตัดแยกชิ้นส่วนต้องพ่นสีสเปรย์ก่อน หากไม่ทำแบบนั้นผลงานที่ได้จะเป็นโมเดลหุ่นยนต์ขาวซีดดูจืดสนิท

เมื่อถึงโรงเรียน ผมถอดรองเท้าเตรียมเก็บในล็อกเกอร์ แต่ปรากฏว่าล็อกเกอร์ซึ่งผมคิดว่าเป็นของตัวเองมีรองเท้าของใครบางคนวางอยู่ก่อนแล้ว

"มาซาโอะ ไม่ใช่ตรงนั้น นั่นเป็นล็อกเกอร์ของเด็ก ป. สี่" มิชิโอะบอก

ผมลืมว่าตัวเองเลื่อนชั้นแล้ว จึงจะนำรองเท้าเก็บไว้ในล็อกเกอร์ที่ใช้มาตลอดจนถึงเดือนมีนาคม จริงสิ ห้องเรียนเปลี่ยนเช่นกัน ห้องเรียนชั้นประถมห้าอยู่ติดกับห้องเรียนชั้นประถมสี่ที่ใช้เรียนจนถึงปีที่แล้ว เพราะเหตุนี้ผมจึงจำผิดเกือบเดินเข้าห้องเรียนชั้นประถมสี่ เช้าวันนั้นผ่านไปด้วยดี แต่ผมกลัวว่าอาจเผลอเข้าห้องผิดสักวัน แค่จินตนาการว่าถูกบรรดาเด็กรุ่นน้องชี้หน้าหัวเราะเยาะ ผมก็หน้าซีดเสียแล้ว

ห้องเรียนใหม่ให้ความรู้สึกแปลกใหม่ไม่คุ้นเคย ช่วงที่มีการใช้ห้องเรียนผนังดูมีชีวิตชีวา มีภาพวาดในชั่วโมงศิลปะเอย กระดาษคัดลายมืออักษรจีนสี่ตัวเอยแปะจนเต็ม แต่ห้องเรียนในวันแรกของการเปิดเทอมช่างดูว่างเปล่า มีเพียงนาฬิกาทรงกลมเรียบง่ายแขวนติดผนัง

ห้องเรียนใหม่ขึ้น โต๊ะเรียนไม่ใช่ตัวเดิมที่เคยใช้ เมื่อก้าวเข้าห้องผมลังเลไม่รู้ควรนั่งตรงไหน แต่เมื่อสังเกตดูพบว่าเพื่อนคนอื่นเข้านั่งประจำที่ในตำแหน่งเดียวกับตอนประถมสี่ ผมจึงทำตาม โต๊ะจัดไว้เป็นคู่โดยกำหนดให้เด็กชายนั่งคู่กับเด็กหญิง ลำดับการนั่งใช้การจับสลากตอนต้นเทอม วันนี้เริ่มเทอมใหม่ ฉะนั้นต้องมีการจับสลากใหม่อย่างแน่นอน

ทุกคนส่งเสียงเอะอะเจี๊ยวจ๊าว พอช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิสิ้นสุดผมรู้สึกเหมือนชีวิตจบสิ้นตามไปด้วย โดยพื้นฐานแล้วผมไม่ชอบมาโรงเรียน ด้วยเหตุนี้อารมณ์จึงหดหู่ แต่พอได้ยินเสียงพูดคุยเจี๊ยวจ๊าวไม่ได้ฟังนานดังใกล้หูเช่นนี้ จิตใจกลับเบิกบานขึ้นเล็กน้อย จากนี้ไป

ชีวิตใหม่กำลังจะเริ่มต้น ความคาดหวังที่ผมมักรู้สึกเสมอยามเริ่มภาคเรียนเอ่อล้นในอก

เมื่อครูฮาเนดะ...ครูประจำชั้นเปิดประตูก้าวเข้าห้องเรียนครั้งแรก ทุกคนหยุดส่งเสียงทันที และรีบกลับไปนั่งประจำที่รอให้ครูซึ่งยืนตรงแท่นหน้าชั้นเริ่มพูด

ครูฮาเนดะเป็นชายหนุ่ม รูปร่างผอมสูง เสียงชัดกังวาน ท่วงท่าสง่าผ่าเผยจนดูไม่ออกว่าเพิ่งเป็นครูหมาด ๆ

"สวัสดีทุกคน ครูเป็นครูใหม่ มีเรื่องยังไม่รู้อีกมาก หวังว่าจากนี้ไปจะได้เรียนรู้ร่วมกับทุกคนด้วยความสนุกสนานนะ"

ครูเขียนชื่อตัวเองบนกระดานดำด้วยลายมืออ่านง่ายว่า 'ฮาเนดะ มิสึโนริ' แล้วพูดแนะนำตัวเอง ทั้งยังบอกว่างานอดิเรกคือออกกำลังกายกับตั้งแคมป์

"สมัยอยู่มหาวิทยาลัยครูเล่นฟุตบอล"

พอครูพูดเช่นนั้น พวกเด็กผู้ชายพากันส่งเสียงฮือฮา ผมชอบกีฬาฟุตบอลเช่นกัน แต่ไม่ได้คลั่งไคล้เท่าคนอื่น จึงไม่ได้รู้สึกยกย่องครูในเรื่องนี้

แต่ผมเชื่อว่าครูฮาเนดะเล่นฟุตบอลมานาน เพราะทั้งรูปร่างหน้าตารวมถึงทรงผมดูราวกับนักกีฬาฟุตบอล

ตอนอยู่ชั้นประถมสี่ ผมเล่นฟุตบอลในชั่วโมงพละบ่อย ผมเป็นเด็กเจ้าเนื้อ ไม่ถนัดพลศึกษาเท่าไร แต่ชอบฟุตบอล อย่างเกมกระโดดข้ามกล่องไม้ในชั่วโมงพละผมรู้ตัวดีว่า 'ทำไม่ได้แน่' แต่กรณีของฟุตบอลแค่วิ่งไล่ตามลูกฟุตบอลเล่นกล้อมแกล้มตามเขาก็ช่วยให้รู้สึกว่าร่วมอยู่ในเกมแล้ว แน่นอนว่าผมกลัวทำพลาดจนบางครั้งแอบภาวนาไม่ให้ลูกฟุตบอลมาทางตัวเอง แต่ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าได้ที่โหล่ในการแข่งวิ่งมาราธอน

ครูฮาเนดะสนิทกับนักเรียนในชั้นอย่างรวดเร็ว

ช่วงแรกอาจรู้สึกประดักประเดิดอยู่บ้าง ครูฮาเนดะเพิ่งรับหน้าที่ครูประจำชั้นครั้งแรก คงยังไม่เข้าใจดีนักว่าควรปฏิบัติต่อพวกผมอย่างไร แน่นอนว่านักเรียนอย่างพวกผมเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน

วิชาแรกที่ได้เรียนจากครูฮาเนดะคือวิชาภาษาญี่ปุ่น ครูเริ่มจากเปิดตำราคร่าว ๆ แล้วเล่าเรื่องสัพเพเหระ จากนั้นจึงอ่านออกเสียงตามตำรา ทุกคนในชั้นนิ่งฟัง ครูเล่าเรื่องตลกเพราะอยากให้ทุกคนหัวเราะ แต่แทบไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ ด้วยเหตุนี้บางครั้งครูจึงทำปากขมุบขมิบยืนทำอะไรไม่ถูกอยู่บนแท่น

เหล่านักเรียนกับครูฮาเนดะเริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้นในช่วงพักหลังจากนั้น

ครูฮาเนดะอยู่ที่ห้องพักครู ไม่ได้อยู่ที่ห้องเรียน นักเรียนชายหลายคนเล่นเตะฟุตบอลอย่างสนุกสนานในห้องเรียน จนพลาดทำกระจกหน้าต่างแตก ทุกคนคิดว่าคงถูกครูฮาเนดะโกรธมากอย่างแน่นอน เหล่าเด็กชายผู้ทำกระจกแตกต่างเตรียมใจรับโทษ

แต่ครูไม่โกรธพวกเขา

"ไม่มีใครบาดเจ็บก็ดีแล้ว สมัยก่อนครูทำบ่อยไป"

ครูแค่ตักเตือนเบาะ ๆ ว่าต่อไปห้ามเตะฟุตบอลในห้องเรียน ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์นั้นเหล่านักเรียนชายเกิดความประทับใจต่อครูฮาเนดะว่าเป็นครูใจกว้าง มีเหตุผล แตกต่างจากผู้ใหญ่คนอื่น

ครูฮาเนดะแจกเอกสารสัปดาห์ละสองครั้งในวันจันทร์กับวันพฤหัสบดี ลักษณะคล้ายหนังสือพิมพ์ประจำชั้นเรียน ในนั้นเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ครูคิดบ้าง ความเป็นไปในชั้นเรียนบ้าง ด้านบนสุดมีอักษรขนาดใหญ่เขียนว่า 'นักเรียนประถมห้า ไทมส์' เป็นชื่อหนังสือพิมพ์ประจำชั้นเรียนนั่นเอง

"ครูคนนี้ก็ดูตั้งอกตั้งใจดีนะ"

แม่พูดแบบนี้ขณะอ่าน 'นักเรียนประถมห้า ไทมส์' ที่ผมนำกลับบ้าน คอลัมน์ที่ครูฮาเนดะเขียนอ่านสนุก เราจึงเวียนกันอ่านทั้งบ้าน

วันหนึ่งครูนำปลาทองมาที่ห้องเรียน ตั้งตู้ปลาไว้ด้านหลังห้องแล้วเลี้ยงปลาไว้ในนั้น

"ทำไมต้องเป็นปลาทองด้วยนะ" มิชิโอะจ้องตู้ปลาพลางพึมพำ

"ทำไมเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไม่ได้" ผมพูดพลางเหม่อจ้องฟองอากาศผุดพรายจากปั๊มในตู้ปลา เห็นกันอยู่ว่าแมวน่ารักกว่าปลาทองตั้งเยอะ

"คงเพราะส่งเสียงหนวกหูมั้ง"

"จริงสิ ถ้าไม่ใช่สัตว์ที่ไม่ส่งเสียงร้องคงเลี้ยงไม่ได้"

"อย่างปิรันยาล่ะ ได้ไหม" มิชิโอะพูดแล้วยิ้มอย่างนึกสนุก

ว่ากันว่าปลาปิรันยาเป็นสัตว์กินเนื้อและมักจู่โจมมนุษย์ อาจฟังดูน่าตื่นเต้นเร้าใจกว่าสำหรับเด็กผู้ชาย

ผมมองดูปลาทองว่ายวนหางสะบัดพลิ้วในตู้พลางคิดว่าหากอยู่ฝ่ายดูแลสัตว์คงดี งานดูแลปลาทองค่อนข้างสบายเมื่อเทียบกับงานอื่นที่นักเรียนในชั้นต้องแบ่งกันรับผิดชอบ

ครูฮาเนดะเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน ตอนพักกลางวันครูร่วมเล่นเบสบอลฟุตบอลกับเหล่านักเรียนชาย เบสบอลฟุตบอลหมายถึงเบสบอลที่ใช้ลูกฟุตบอล โดยผู้ขว้างจะกลิ้งลูกฟุตบอล ส่วนผู้ตีใช้เท้าเตะ

ผู้เล่นแบ่งออกเป็นทีมสีแดงกับทีมสีขาว โดยใช้เกณฑ์เรื่องพละกำลังและขนาดของร่างกายจัดสรรสมาชิกของทั้งสองทีมไม่ให้ได้เปรียบเสียเปรียบ ฉะนั้นเวลาเล่นฟุตบอลหรือกีฬาอื่นในชั้นเรียนส่วนใหญ่มักแบ่งออกเป็นทีมสีแดงกับทีมสีขาวแบบนี้

ในการแข่งเบสบอลฟุตบอล เนื่องจากครูฮาเนดะแข็งแกร่งมาก

ทีมที่ครูสังกัดจึงจำเป็นต้องสละผู้เล่นที่มีทักษะด้านกีฬาให้แก่ทีมคู่แข่ง

ลูกฟุตบอลที่ครูเตะพุ่งไกลถึงไหนต่อไหน ครูเล่นฟุตบอลมานานจึงเตะเก่ง ลูกฟุตบอลซึ่งมองเห็นเล็กลงลอยลิ่วข้ามศีรษะฝ่ายรับไปด้านหลังไกลสุดสายตา พวกเราเด็กชายได้แต่มองตามพลางอ้าปากค้าง เวลาครูเป็นผู้ตีจะได้โฮมรันแทบทุกครั้ง แต่ด้วยความที่เหล่าผู้เล่นฝีมือดีถูกโยกไปอยู่ทีมตรงข้าม การแข่งขันจึงดุเดือดสูสี

ครูฮาเนดะกลมกลืนกับเด็กชายในชั้นได้สนิท ความสัมพันธ์ในฐานะครูกับนักเรียนยังคงเดิม เพียงแค่บางครั้งครูพูดคุยเฮฮากับเหล่าเด็กชายที่เป็นคอฟุตบอลถึงนักกีฬาคนโปรด เวลามองดูครู ผมรู้สึกว่าเขาหลอมรวมเข้ากับชั้นเรียนราวกับเพื่อนสนิท ในบรรดาครูประจำชั้นทั้งหมดที่ผ่านมา ครูฮาเนดะเป็นครูคนแรกที่ดูใกล้ชิดกับนักเรียนมากขนาดนี้

แต่ผมแทบไม่เคยพูดคุยกับครู เพราะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับฟุตบอลสักนิด เรื่องที่ผมพอคุยได้มีแค่หนังสือการ์ตูน เกม และโมเดลหุ่นยนต์ แต่ละอย่างไม่มีจุดเชื่อมโยงกับครูฮาเนดะเลย

ผมไม่ใช่นักเรียนโดดเด่นในชั้น ไม่แน่ว่าครูอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมมีตัวตนอยู่ในห้องเรียน อีกอย่าง...ดูเหมือนผมเกิดมาพร้อมกับความหวาดกลัวจับใจต่อมนุษย์ครู

เมื่อลองย้อนนึกถึงครูประจำชั้นที่ผ่านมา ผมแทบนึกหน้าไม่ออกสักคน พวกเขาไม่อยู่ในความทรงจำ เรื่องนี้ผมเองรู้สึกแปลกใจเช่นกัน คงเพราะผมไม่เคยพูดคุยสนิทสนมด้วยแม้สักครั้ง จึงไม่มีภาพหลงเหลือในความทรงจำ

เวลาพูดกับครูผมจะรู้สึกประหม่าเสมอ รู้สึกว่าการเริ่มพูดกับครูก่อนเป็นเรื่องเสียมารยาท แม้กระทั่งส่งเสียงทักทายผมก็แทบไม่เคยทำ ผมจะพูดกับครูเฉพาะเวลามีธุระเท่านั้น ไม่รู้ทำไมผมจึงรู้สึกว่าห้ามพูดกับครูถ้าไม่มีเหตุจำเป็น

เพราะแบบนี้ผมจึงรู้สึกอิจฉาเพื่อนคนอื่นที่ได้พูดคุยกับครูเรื่องฟุตบอลอย่างสนุกสนาน ผมอยากสนิทกับครูฮาเนดะบ้าง ครูมักพูดคุยด้วยสีหน้ายิ้มแย้มและทำให้ทุกคนเบิกบานใจ รัศมีแห่งความสว่างสดใสแผ่อยู่รอบตัวเขา ผมคิดว่าหากครูคุยกับผมเรื่องหนังสือการ์ตูนหรือเกมผมคงรู้สึกสนุกมากอย่างแน่นอน

วันหนึ่งในเดือนเมษายน เนื่องจากต้องมีการเยี่ยมบ้านนักเรียน ครูฮาเนดะจึงมาเยือนบ้านผม แม่ผมตื่นเต้นตั้งแต่วันก่อนหน้าเมื่อจะได้มีโอกาสเห็นครูฮาเนดะตัวจริงที่ใครต่อใครต่างพูดถึง ผมมีพี่สาวหนึ่งคนเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมต้น พี่สาวอยากเห็นหน้าครูฮาเนดะเช่นกัน เพราะผมคุยฟุ้งไว้เยอะว่าเขาคล้ายนักฟุตบอลคนหนึ่ง พี่สาวย้ำขอแม่ว่า "ถ้าครูมา ช่วยถ่ายรูปไว้ด้วยนะ นะจ๊ะแม่ หนูขอร้องละ"

มีเสียงกดออดตรงประตู ครูฮาเนดะมาถึงแล้ว

"ยินดีต้อนรับค่ะ คุณครู"

แม่กับครูทักทายกันตรงประตูบ้านด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ผมมองดูภาพนั้นแล้วรู้สึกเขินอายอย่างบอกไม่ถูก ภาพครูกับแม่ยืนคู่กันให้ความรู้สึกแปลก ๆ

แม่เดินนำครูมายังห้องรับแขก ไม่รู้เกี่ยวกับความเป็นบ้านนอกหรือเปล่า แต่ทุกคนมักบอกว่าบ้านผมกว้าง ขณะเดินผ่านโถงทางเดินครูพูดเรื่องนี้เช่นกัน "บ้านกว้างดีนะครับ" แม้จะไม่ใช่คำชมผมโดยตรงแต่ก็รู้สึกดีใจเล็กน้อย

ผมวางถ้วยชาข้าวบาร์เลย์ลงบนถาดแล้วยกไปให้ครูซึ่งนั่งบนโซฟาในห้องรับแขก นี่เป็นงานที่แม่สั่งผมไว้ตั้งแต่วันก่อน แม่บอกว่าการทำแบบนี้จะแสดงให้เห็นว่าผมเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมมาดี

"เวลาอยู่โรงเรียนมาซาโอะเป็นเด็กดีไหมคะ" แม่ถามครู

ผมนั่งอยู่ข้างแม่ ฟังคนทั้งสองสนทนาด้วยความรู้สึกประหม่า ผม

เกลียดบรรยากาศแบบนี้ นึกอยากวิ่งออกไปดูการ์ตูน แน่นอนว่าผมไม่มีความกล้าหาญแปรเปลี่ยนความคิดเป็นการลงมือปฏิบัติ

"มีนิสัยไม่ค่อยกล้าแสดงออกอยู่บ้าง แต่ตั้งใจเรียนดีครับ" ครูตอบ

ครูพูดเรื่องที่ผมไม่ค่อยยกมือตอบในชั่วโมงเรียน ไม่ใช่ไม่รู้คำตอบของคำถาม แต่ผมมีนิสัยไม่กล้ายกมือแม้จะรู้คำตอบ ผมกลัวจับใจว่าจะตกเป็นเป้าสายตา อีกอย่าง...สมมติเราเชื่อว่าตัวเองรู้คำตอบแล้วยกมืออย่างมั่นใจ แต่ปรากฏว่าตอบผิดล่ะ ถ้าเป็นแบบนั้นยิ่งมั่นใจมากยิ่งดูน่าสมเพช ผมคงรู้สึกอายหากตัวเองทำผิดพลาด ผมวาดภาพในหัวถึงความผิดพลาดรูปแบบต่าง ๆ เหงื่อแห่งความหวั่นวิตกไหลผ่านแนวสันหลัง เพราะเหตุนี้ผมจึงไม่กล้ายกมือ

ถ้ายกมือ ตาทุกคู่คงจับจ้องผมเป็นจุดเดียว นั่นเป็นเรื่องน่ากลัวชวนให้คิดว่าทุกคนพร้อมใจกันเฝ้ารอดูความผิดพลาดของผม

"ฝากมาซาโอะด้วยนะคะ คุณครู" แม่ก้มศีรษะอย่างสุภาพ ยืนมองส่งครูฮาเนดะ

"ครูไปก่อนนะ" ครูฮาเนดะโบกมือให้ผมขณะก้าวขึ้นรถยนต์สีดำซึ่งจอดที่โรงรถในบริเวณบ้าน

ผมรู้สึกดีใจ ครูรับหน้าที่ครูประจำชั้นได้สองสัปดาห์แล้ว แต่ผมกับครูยังไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิด เคยพูดกันแค่สองสามคำ ซ้ำเป็นการพูดโยงจากบทสนทนาของเพื่อนคนอื่นในห้องเรียนเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว แต่ครั้งนี้ครูโบกมือให้ผม อากัปกิริยานั้นบ่งบอกความสนิทสนม แตกต่างจากการพูดคุยผิวเผินในห้อง ผมมองรถยนต์ที่ครูขับเคลื่อนห่างออกไปพลางนึกโล่งอกว่าการเยี่ยมบ้านจบลงด้วยความเรียบร้อย

"ครูเป็นคนดีแม่ก็หมดห่วง" แม่พูดกับผมตอนมื้อเย็นวันนั้น

"อะไรนะ! อดเห็นเลย! หน้าตาเป็นยังไงเหรอแม่ หล่อไหม" พี่สาวซักไซ้ พอแม่บอกว่าคล้ายศิลปินคนหนึ่งที่กำลังโด่งดัง พี่สาวยิ่งกรี๊ดหนัก

ด้วยความเสียดาย

"คราวหน้าคุณครูของโนบุจะมาบ้านเรา ตอนนั้นลูกเป็นคนยกชามาเสิร์ฟแล้วกัน จะได้เห็นหน้าคุณครูไง"

ครอบครัวผมมีห้าคน มีพ่อ แม่ พี่สาว ตัวผม และน้องชาย โนบุน้องชายผมอยู่ประถมสาม อายุน้อยกว่าผมสองปี

โนบุต่างจากผม แกเป็นเด็กร่าเริงและวิ่งเร็ว อาจมีไม่บ่อยนักที่พี่น้องแตกต่างกันมากขนาดนี้ เมื่อวันเกิดที่เพิ่งผ่านมา โนบุอ้อนแม่ขอถุงมือเบสบอลเป็นของขวัญ ผมผู้เกลียดกีฬาทุกชนิดไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมน้องชายเลือกแบบนั้น

"แม่ละก็ คุณครูของโนบุเป็นผู้หญิงนะ!" พี่สาวย้อนเสียงแหลมปรี๊ด

2

ในชั้นเรียนของผม นักเรียนทุกคนต้องรับผิดชอบงานอย่างใดอย่างหนึ่งโดยจัดเป็น 'ฝ่าย...' เช่น ถ้าเป็นฝ่ายอาหารกลางวัน ก่อนเริ่มลงมือกินต้องไปยืนหน้าชั้น อ่านเมนูอาหารของวันนั้นแล้วร้องบอกทุกคนว่า "ทุกคนพนมมือครับ ขออนุญาตทานแล้วนะครับ" เป็นการส่งสัญญาณให้ทุกคนลงมือกินได้ ถ้าเป็นฝ่ายพลศึกษา ก่อนเริ่มเรียนพละต้องนำอุปกรณ์ที่จะใช้ในชั่วโมงเรียนออกมาเตรียมให้พร้อม เช่น แผ่นรองพื้น ลูกบอล ฯลฯ หลังจากนั้นเมื่อทุกคนทำกายบริหาร ฝ่ายพลศึกษาต้องไปยืนข้างหน้านำเพื่อนทำกายบริหาร

ปกติจะมีการแบ่งหน้าที่เหล่านี้ตอนต้นเทอม และจะไม่มีการเปลี่ยนกลางคันจนกว่าจะเริ่มภาคเรียนถัดไป ฉะนั้นหากได้รับมอบหมาย